

Mit akarsz Te, Uram?

Radu Gavriluț

Nagyvárad, 2025. december 12.

„Hogy megvigasztalódjék az ő szívük, egybekötvetve a szeretetben, és hogy eljussanak a teljes megértés egész gazdagságára, az Isten ama titkának megismerésére, aki a Krisztus, akiben elrejtetett a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse. (...) Azért amint befogadtátok a Krisztus Jézust, az Urat, úgy járjatok őbenne.” (Kolossé 2,2-3.6, Czeplédy)

Miután a tanítványok közül többen elmentek, az Úr Jézus azt mondta a tizenkettőnek: vajon ti is el akartok menni? Nem tartotta vissza őket, nem mondta nekik: jaj, nehogy elmenjete! Egyszerűen ezeket a szavakat mondta, és ők, pontosabban Péter, azt válaszolta: „Hová mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad.”

Azt hiszem, mikor a nép a pusztában vándorolt, Isten kereste azt, hogy megjelenítse előttük, hogy milyen lesz az az ország, ahova majd bemennek; hogy lesz ott, és mi lesz ott. És volt idejük a pusztában, hogy megbeszéljék mindezeket a dolgokat, hogy milyen lesz az az ország. De a probléma az volt, hogy közülük legtöbben elhullottak a pusztában, és nem mentek be az országba. Tudták, hallották, hogy milyen lesz az az ország és mi lesz ott, de mikor a pusztaságba kerültek, ott ellenszegültek Istennek. Nem tudtak megmaradni a nyugalomban. És tudjuk, hogy végül az a nemzedék elpusztult a pusztában, és azok közül, akik kijöttek Egyiptomból, húsz évestől fölfele, mind meghaltak, kivéve Józsuét és Kálebet. Ezek az ószövetségi történetek akarnak mondani nekünk valamit.

Mi, akiket nagyon befolyásolt a kálvinizmus, azt gondoljuk magunkról, hogy mi ott vagyunk. Nem vagyunk ott! Mert láttuk akkor is, mikor bementek az országba, és vágytak arra, hogy elfoglalják azokat a területeket, amelyek el voltak készítve számukra, ott is nagyon sok probléma volt. És végül nem tudták elfoglalni azokat a helyeket. Gondoljátok meg, milyen nehéz, hogy eljussunk arra a pontra, hogy meglássuk, hogy az Úr ki akarja munkálni az életünkben például Krisztus türelmét. Ez nem ugyanaz, hogy én türelmes akarok lenni. Tehát, hogy Krisztus türelme legyen kimunkálva bennem, hogy az Ő jelleme részemé váljon, ez nagyon összetett, mert nem akarom elfogadni azokat a körülményeket, amelyeken átmegyek. Ezek a kolossébeliek eltávolodtak Krisztustól, elmentek, és mindenféle rituálékhoz, tévtanításokhoz, filozófiákhoz tértek. Pál itt nem tesz egyebet, mint hogy keresi azt, hogy újra visszahozza őket erre a területre.

Tehát, az Úr az, aki munkálkodik. És mikor Ő elkezd munkálkodni az életünkben, az Ő munkája nagyon komoly. Ez nem csak annyi, hogy olvasol és hiszel bizonyos dolgokat, és mindenféle elképzelésed van, amelyek nem igazak. Nem így van. Az Úr belevisz bizonyos helyzetekbe, hogy meg tudjon valósítani valamit bennünk. Az igevers, ami itt van: „járjatok

az *Úrban*” – nem az *Úrral*. Vajon tudjuk, mit jelent Benne járni és nem Vele, mintha csak melletted lenne?

Az Úr Jézusról azt mondja az Ige, hogy mondták neki a testvérei: menj fel te is az ünnepre! Mit ülsz itt, ha meg akarod mutatni magad a világnak? Menj te is! De Ő azt mondta: a ti számotokra mindig alkalmas az idő. Más szóval azt mondta: én nem megyek. De tudjuk, hogy röviddel azután, hogy ezt mondta, Ő is elment. Nem volt ott kezdettől, de Ő is elment. De tudjátok, mit tett? Megkérdezte: Atyám, itt az ideje, hogy menjek? És valószínűleg az Atya azt mondta Neki: Várj, ez nem a Te időd. Tehát, hogy olyan módon függjünk az Úrtól, hogy tudjunk várni. Ő azt mondta: ti mehetek az ünnepre, én nem mehetek. Féljünk megtenni bizonyos lépéseket, hogy tudjunk várni: Uram, mi a te akaratod? Mit akarsz Te? De tudni kell, hogy ha így akarsz tenni, ez nem olyan egyszerű, mert olyan helyzetekbe kerülsz, ahol te magadtól egy bizonyos módon akarod tenni, mindenáron úgy akarod tenni; másrészt az Úr azt a félelmet kezdi munkálni benned, hogy ne tedd úgy, ahogy te akarod. Ez nem megy egyszerűen.

Tudjuk, hogyan volt Jákóbbal, mikor végül megtudta, hogy József él, és Jákób készül Egyiptomba menni. És eljutott Beér-Sebába, ott megállt, és olyan erős volt benne ez a dolog Isten akaratával, Isten tervével kapcsolatban, mindaz, amit ő hallott, hogy az ő nagy vágya ellenére, hogy láthassa a halottnak hitt fiát, megállt, és várt ott, nem akart lépéseket tenni, míg meg nem hallotta azt a hangot éjjel: „Ne félj alámenni Egyiptomba.” Ez nem úgy van, hogy: Uram, akarod, hogy menjünk, vagy nem akarod? Mi a Te akaratod? Mit mondasz Te? – és közben én már készítem a csomagomat és indulok. Nem így van. Hogy kimunkálja valakiben ezt a gyengeséget, hogy ne próbálj önmagadtól lépéseket tenni, ezt jelenti Benne járni.

Elfogadtad Krisztust hittel? Nagyon jó! De Benne járni, ez egészen más. A kolossébelieket is nagyon foglalkoztatta ez, hogy megismerjék ezeket a dolgokat, de aztán azt mondja nekik: Vigyázzatok! Benne kell járnotok, Benne kell lépéseket tennetek, nem mellette. Mi a Te akaratod? Tényleg érdekel engem Isten akarata? Testvérek, nem tudom minek kellene történnie a keresztyénségben, hogy ráébredjünk a valóságra. Joanovics testvér mondta ezt nekem régen, mikor az egyetemen kellett mondanom valamit, és nagyon foglalkoztatott ez, imádkoztam, és az Úrnak akartam dicsőséget adni ezekben; később pedig elhívtak egy gyülekezetbe, hogy tegyek ott bizonyosságot. Én akkor nagyon fiatal voltam, és nem is tudom, mit vártak tőlem, és nagyon könnyedén vettem. És azt mondta nekem ez a testvér: Radu, ide sokkal inkább kellene, hogy félelemmel indulj, mint a hitetlenek elé. A napokban szó volt valakiről, aki nem éppen jó állapotban volt, és megkérdezték, hogyan halt meg. Mondtam a testvérnek, hogy „úgy, ahogy ismerted”. „És az Úr nem állította őt helyre?” „De, majd ezer év múlva.”

Melyik az a pont, ahol az Úr a kezébe veszi a mi életünket, és nem enged el? Mert láttuk, hogy azok a tanítványok elmentek. Ne menjete el szeretteim! Maradjatok itt! – Az Úr nem ezt mondta. Hanem azt mondta a többieknek is: „Ti is el akartok menni?” Tényleg azt

akarta volna az Úr, hogy elmenjenek? Nem hiszem, hogy azt akarta, hogy elmenjenek. De ha neked van más elgondolásod, és nem foglalkoztat az Úr terve?

Mondtam az egyik testvérnek: az életedben egy adott pillanatban lehetsz nagyon elfoglalt bizonyos dolgokkal, és nem mondom, hogy nem kell igyekezned megszabadulni azoktól, de az életkörülményeid ellenére tudj az Úr felé fordulni. És mondd ezt: Uram, úgy van, nehéz, de tarts meg Te, hogy ne vigyen el az ár, hogy maradjak melletted. Az Úr meghallgatja az imáinkat. Egy testvér azt mondta: Mennem kell, dolgoznom kell, hogy kifizessem az adósságaimat. Azt mondtam neki: Az Úr azt mondja: „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szívetekeket!” Nem hallom meg, nem hallom, mit mond az Úr. Az Úr szól: Vigyázz! Ne légy könnyelmű! Mondtam a testvérnek: Tudod, hogy nem jöhetsz az Úrhoz, amikor te akarsz? Azt mondod: most elvégzem ezeket a dolgokat, és azután az Úr felé fordulok. Nem fogsz tudni, mikor te akarsz. Mert az Úr azt mondja: „Ma, ha az Ő szavát hallod, meg ne keményítsd a szívedet.” Vigyázz! Volt egy testvér, aki '89 előtt kiment az országból, akkor szokás volt ez. Nagyon meglepődtünk, mert járt az alkalmakra, és mi semmit nem tudtunk erről a szándékáról. Valóságos megtérése volt, szerette az Urat. Majd írt egy levelet nekem: „Vissza kell ténnem.” Nem találta ott a helyét. Mondtam neki: Természetes, hogy vissza kell jönnöd. De a rokonai ijesztgették, hogy börtönbe fog kerülni, ha hazajön, és nem jött vissza. Azóta nagyon sok év telt el. Most sem találja ott a helyét. Egyszer volt nálunk a feleségével, és a felesége, aki nem értette, hogy mi történik, azt mondta: „Nem tudom, mit csináljak vele.” És sírtak mind a ketten. Azt mondtam: Az Úr felé kellene fordulnod, az Úrhoz kellene jönnöd. Voltak nagy elhatározások, de nem sikerült. Visszamentek oda, és ma is folytatja azt a harcot. Én nem tudom kielemezni ezeket, mert nem ismerem az ő szívét, de amit láttam az, hogy az Úrral így nem megy. Tehát a dolgok nagyon komolyak.

Ha valaki számára a kereszténység csak annyi, hogy a mennybe juss, akkor persze nincs miért aggódni, hogy mi lesz, mert én meg vagyok győződve, hogy az Úr áldozata elégséges. De bemenni, és Krisztusnak örülni, az Ő teljességének, ez nem csak a dolgok kezdeti részétől függ, hanem hogy egy folyamat által, helyzetek által. Hogy tudd meglátni, mikor egy nehéz helyzetben, egy problémás családban vagy egy problémás gyülekezetben vagy, mindig problémákkal vagy körülvéve, és mégis találj utat az Úr felé. Ez valami rendkívüli dolog. Tudj az Úr felé fordulni, hinni Benne. Vannak előttem más ilyen példák is. Olyan emberek, akiknek volt ilyen kijelentésük, világosságuk az Úrtól, hogy az Úr felé kell fordulni. Isten és az Ő terve legyen az életed középpontja. Függetlenül attól, hogy ki vagy, hogy vagy, mivel foglalkozol. Ha nem így van, akkor nincs ez a lehetőség, hogy megláss valami többet. Nem fogsz látni. De ha te határozottan az Úr felé fordulsz, akkor nagy dolgok történnek. Voltam valahol, és kellemes meglepetésben volt részem valakinek a pozitív változását látva. Gyökeres változást láttam az életében. „A te előmeneteled ismert legyen mindenki előtt.” Az embereknek látniuk kell a Krisztusban való járásomat.

Testvérek, ha nem támaszkodunk az Úrra, nagyon nehéz, hogy megtapasztaljuk azt, amit itt ír: „egybeköttetvén a szeretetben.” Már nincs szeretet. Nagyon kevés helyen

mutatkozik meg a szeretet. Mert az emberek magukat szeretők lesznek, ami azt jelenti, hogy olyanok, akik maguknak élnek. Azt honnan tudhatnád, mit jelent, mikor a másik szenved? Egy családban sokan vannak, és nincs semmi jövedelem. Mondhatnánk, hogy miért nem dolgoznak? A férj nincs megtérve, és az ő szívéen nincs ennek a terhe, hogy a család éhen hal. De én úgy gondolom, hogy nem másoknak, hanem nekem van felelősségem. Tudjátok, mit jelent: „egybeköttetvén szeretetben”? Valahol testvérek vitatkoznak banális dolgok miatt, de nem olyan dolgok, hogy hogyan értelmezzük a Bibliát. De azok a dolgok olyan súlyosak lesznek köztük, hogy veszekednek emiatt. „Egybeköttetvén szeretetben.” Ha így lennétek, ha én szeretek valakit, akkor azt mondom: nem értek egyet veled ebben a dologban, de szeretlek és engedek. De ha azok a dolgok fontosabbak, mint szeretetben egybeköttetve, akkor hol van a szeretet? Tehát, a mai kereszténység nagyon felületes, mert beszélnek a szeretetről, de szeretet nincs. Nem szeretnék senkit megsérteni, de gondolkozzunk el: oszd meg a kenyeredet a másikkal. Ne élj csak magadnak. Tanulj meg másokért élni. Tanulj meg részt venni a mások bajaiban. Ezek olyan dolgok, amit meg kell tanulnunk.

Tehát az a szakasz, mikor Krisztusnak kell kiformálódnia bennünk, ez tulajdonképpen azt jelenti, hogy menjünk, és foglaljuk el az országot: Krisztus formálódjon ki bennünk. És az emberek látni fogják, ahogy én is láttam valakiről: ez nem ő! Ült nyugodtan, kérdéseket tett fel, örvendezett, teljesen más volt. Ez nem ő! Más embereknek kell lennünk. Az Úr munkálkodjon bennünk, hogy megértsük, hogy ez a dolog nagyon komoly. Nem olyasmi, amit az elején megtapasztaltunk.

Olvastam egyik nap a 147. Zsoltárt más fordításban: „Dicsérjétek az Urat! Hiszen Istenünkről énekelni jó, hiszen Őt dicsérni gyönyörűséges és illendő dolog!” Mit teszel, mikor olvasod ezt az igeverset? Csukd be a Bibliádat, és kezd el dicsérni az Urat. Ne menjünk el az igeversek mellett! Jó dolog dicséretet énekelni a mi Istenünknek! Az Úr azt akarja, hogy dicsőítsük Őt. Amikor a dolgok a lehető legszomorúbbak, de az Úr felé fordítjuk a tekintetünket, nem lehet, hogy ne legyen hála a szívünkben. Ne úgy imádkozzunk, hogy valahogyan szabaduljunk meg a helyzetekből, hanem úgy, hogy az Úr dicsőüljön meg. És amit Ő szándékozik munkálni ezek által a helyzetek által, az megvalósulhasson, hogy végezze az Ő munkáját bennünk. Az Úr munkálkodjon az életünkben, hogy megláthassuk: felületesek vagyunk. Ne hasonlítsuk magunkat másokhoz. Az évek során sok mindennek kell történnie és a mi értelmezésünknek is meg kell változnia. Ámen.